

kan bidrage til en konkurrencestyrkelse, der på længere sigt øger den normale beskæftigelse.

Ejheller vil udlicitering – som kraftigt påstået af Kaj Poulsen (for eksempel 1980–81, sp. 6554) – på nogen måde være uværdig for den arbejdssøgende. I så henseende er gældende arbejdsformidlingssystem langt værre med 5 ugers karantæne, hvis den anviste ikke varigt bliver på arbejdspladsen.

Udlicitering til lavere sats end dagpengebeløbet vil rejse problemer om kommunens skatteyderfinansierede konkurrenceforvridende infiltration i erhvervslivet. Opståede tvistigheder om disse som om andre spørgsmål afgøres om fornødent – konkret eller generelt – i medfør af § 4 af socialministeren under sædvanligt ansvar over for folketinget.

Den, som beskæftiger udliciteret arbejdskraft, er naturligvis ikke »arbejdsgiver« i forhold til de forskellige love om sygeløn, arbejdsskadeforsikringspligt, ATP, ferieløn osv.

Det fremhæves, at der alene er tale om pligt for den enkelte til at stille 8 timer til rådighed for det offentlige, men at lovteksten ikke hindrer, at kommunen i enkelte tilfælde giver en eller flere af de fremmødte fri efter kortere tids forløb. Bortset fra katastrofesituationer vil det nok være rigtigt af kommunen at nøjes med 5 timer, når den eneste mulighed, kommunen den pågældende dag giver den dagpengesøgende, ligger sådan, at mindst 2 timer af arbejdet lægges før kl. 6 morgen eller efter kl. 19 om aftenen. Den omstændighed, at kommunen ikke er pligtig til at beskæftige de interesserede, vil for eksempel også kunne få betydning, hvis der på enkelte dage pludselig kommer uventet stor tilstrømning.

Forslagsstillerne har overvejet at indarbejde regler for personer, der søger deltidsbeskæftigelse. For eksempel gående på, at en person kunne meddele, at hun eller han kun ville have kvart-, halv- eller trefjerdedelsdagpengebeløbet mod kun at stille sin arbejdskraft til rådighed i 2, 4 eller 6 timer. Man er imidlertid meget tilbage for på nuværende tidspunkt at foreslå en sådan gevækst på nyordningen. Lad os først se, hvilket omfang den får for fuldtidsfolk, og få klaret de praktiske tilrettelæggelsesproblemer for dem.

Det siger sig selv, at det vil være aldeles med urette, når det bliver påstået af kommunister og andre med manglende indblik i samfundsøkonomiske sammenhænge, at lovforslaget går ud på, at de, der nu gør rent på skolerne, arbejder på bibliotekerne osv. bliver arbejdsløse og derfor reelt skal gøre det samme arbejde for mindre løn. Fejltenkningen i så henseende beror på, at de pågældende

kredse aldrig har forstået, at arbejde skaber arbejde, og ledighed skaber ledighed – at der med andre ord ikke i Danmark er en bestemt portion arbejde og kun den, der skal udføres. Det er tvingende nødvendigt i den nuværende valutasituation, at flest muligt kommer ud i produktivt arbejde i betalingsbalanceerhvervene, se f.eks. Fremskridt 1980-9 side 7 og 1980-3 side 10 f. Danske virksomheder skal fremstille tilstrækkeligt til at standse gældsætningsforblødnings, producere nok til at tilbagebetale, hvad udygtigt styre har påpraktet os af valutaunderskud, og derudover sikre et stort og stigende dansk forbrug.

Efter at vi i 22 år ikke har produceret nok til at dække vort eget forbrug, så vi derfor har tæret på udlændets produktion, må vi nu til at producere mere for at tilbagebetale den opståede gæld med rente og rentes rente.

Når socialdemokratiet udformer såkaldte beskæftigelsesforanstaltninger, er partiet belastet af fordomme om, at der skal være tale om »nyt« arbejde og ikke om noget, der ellers ville blive udført. Dette er ikke blot en i praksis uigennemførlig tankegang, men afslører også ukendskab til de samfundsøkonomiske sammenhænge. Arbejde, der bliver udført, skaber mere – og ikke mindre arbejde andetsteds i systemet. Derfor stiller nærværende lovforslag ikke tilsvarende krav. Man undgår altså helt Lunderskovs-problematikken.

Det offentlige skal lægge beslag på så lidt som muligt af det egentlige arbejdslivs arbejdskraft. Jo billigere det offentlige får sine arbejdsopgaver udført, des mindre skattetryk på produktionslivet, og jo mere priskonkurrencedygtigt bliver det internationalt. I samfundets nuværende udviklingsfase er der i ganske særlig grad brug for, at stabil, dygtig arbejdskraft overføres fra den offentlige til den private sektor. Det skyldes for det første, at de seneste 22 års politik – som nærmere dokumenteret i forslag til folketingsbeslutning om nedsættelse af en parlamentarisk kommission i henhold til grundlovens § 51 vedrørende de samfundsøkonomiske virkninger af den offentlige sektors lønføring m.v. (se Folketingstidende 1975–76, forhandlingerne sp. 5551 og 8272 samt tillæg A sp. 3795 og Fremskridt 1976-6 side 12) – i for høj grad har begunstiget offentlig ansættelse og derfor hidført, at der er fremkommet en ubalance til skade for produktionslivet. For det andet beror det på, at en af hovedtruslerne mod Danmark for tiden er valutagældsætningen, hvorfor der er særlig grund til at omrokere på arbejdskraften, så stærkere kræfter sættes ind i betalingsbalanceerhvervene. Selvfølgelig har det valutaforblødnende Danmark ikke råd til